

[Kofod-Svendsen]

Jeg mener, at det afgørende nu er, at den generelle økonomiske politik, som regeringen fører, skaber en række arbejdspladser. Dermed opstår der, som det også har været understreget, en del flaskehalsproblemer. Hvordan hindrer vi det? Ved at satse maksimalt på uddannelse; jeg mener det nye princip, som er lagt frem her: uddannelse i stedet for ledighed. Det gør vi ved at give mulighed for at uddanne sig, mens man oppebærer dagpenge. Det er det positive sigte, som mit parti fuldt ud kan tilslutte sig, så vi kommer fra det passiverende over i det aktive. Netop på grund af den teknologiske udvikling og den hastighed, hvormed den sker, er nøgleordet uddannelse. Det vil vi meget gerne medvirke til virkelig at sætte i centrum.

Jytte Andersen (S):

Jeg har et konkret spørgsmål til undervisningsministeren, forhåbentlig i den lidt mere fredsommelige boldgade. Det har sit udgangspunkt i de bemærkninger, der står i arbejdsministerens fremsættelsestale, og som lyder:

»Uddannelsestilbuddene indrettes såvel efter de lediges behov for efter- og videreuddannelse som efter arbejdsmarkedets behov for arbejdskraft især tilpasset de geografiske forskelle.«

Det ligner til forveksling formuleringer i det lovforslag, som ministeren i øjeblikket har ude til høring: forslaget om erhvervsrettet videre- og efteruddannelse. I dette forslag lægges der vægt på tre ting. Den første er, at det er de lokale arbejdsgiveres behov, der skal i højsædet. Den anden er, at arbejdsgiveren for en stor dels vedkommende skal bestemme, hvem der skal i uddannelse, og her lægges altså først og fremmest vægt på dem, der er i beskæftigelse i den private sektor, og i en sidste, tredje bisætning siger man, at de ledige også kan komme med.

Der lægges også vægt på i det omtalte forslag, at indholdet i uddannelserne i høj grad skal imødekomme arbejdsgivernes interesser.

Når jeg stiller mit spørgsmål på den baggrund, er det, fordi jeg går ud fra, at i henhold til lovforslagene nr. L 109 og L 110 må det være sådan – det vil jeg gerne have ministerens bekræftelse af – efter de ord, der er faldet både fra ministeren og fra de borgerlige partiers ordførere, at det er de ledige, der

selv må bestemme, hvor de vil have deres uddannelsesperiode lagt, og at det må være ministerens forpligtelse, at udbygningen af uddannelsestilbuddene sker dér, hvor behovet er set ud fra de lediges synspunkt. Jeg vil godt spørge, om denne opfattelse er korrekt, eller om det er det andet lovforslag, som er det grundlæggende for den virkelighed, de langtidsledige kommer til at møde, når de står i den situation, hvor de kan få uddannelsestilbuddet.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Der er blevet sagt meget under denne debat, og det vil nok være umuligt at komme ind på det hele, men jeg skal forsøge at kommentere noget af det, der er blevet sagt.

Hr. Kaj Poulsen var i sit allerførste indlæg, og det er snart mange timer siden, inde på, at arbejdstilbudsordningen til fulde har opfyldt de forventninger, man kunne have til ordningen. Det er jeg helt uenig i. Det er netop derfor, vi kommer med dette lovforslag, idet vi finder, at arbejdstilbudsordningen ikke har virket godt nok. Jeg har mange gange før, når vi har diskuteret dette i folketinget, sagt, at jeg tror, at man, dengang man vedtog arbejdstilbudsloven, havde de bedste intentioner. Man troede på, at man, hvis man gav folk et arbejdstilbud, en mulighed for et arbejde, også kunne bringe dem i beskæftigelse igen.

Nu har vi haft erfaringer med lovgivningen. Vi kan se, at en tredjedel kommer i arbejde, at en anden tredjedel kommer i ledighed, og at den sidste tredjedel vandrer mellem ledighed og beskæftigelse. Arbejdstilbudsordningen har således haft nogle gode sider, fordi i hvert fald en tredjedel af dem, der har gennemført et arbejdstilbud, rent faktisk kommer i beskæftigelse, og det er godt.

Det er selvfølgelig ikke godt, at der så er to tredjedele tilbage. Man kan sige, at hver anden arbejdstilbudsmottager formentlig bliver genganger og skal have et nyt arbejdstilbud. Vi synes egentlig ikke, at det har været særlig perspektivrigt, for hvis folk kom i den situation, at de ikke blev hjulpet af første arbejdstilbud, skulle de have andet og tredje, og hvis ordningen virkede tilstrækkelig længe, måske også et fjerde, femte arbejdstilbud. Det synes vi ikke er rigtigt.